

música Mara Aranda • **llibres** Dos inèdits de Joan Fuster • **gastronomia** Què ens queda després dels grans xefs?

La novel·la es desenvolupa a Continent, on gairebé tot està controlat pel poder. Quina reflexió hi ha darrere? Què volia contar en *El ciutadà perfecte*?

— El que m'atrau del gènere és la possibilitat de fer-se preguntes sobre com poden evolucionar les coses, i què pot suposar tot això per a les persones, per a les seues relacions. També, el fet que la societat estiga organitzada de manera distinta m'oferia la possibilitat de parlar de qüestions que, des del punt de vista de la nostra realitat, no seria tan fàcil. Se sol dir que la ciència-ficció és una literatura d'idees, i crec que hi ha una part de veritat en això, però, perquè siga literatura, també és important que hi haja uns personatges que siguen versemblants, que desperten sentiments en els lectors.

— El Cap d'Escrutini és un personatge que, a banda de dirigir la narració, té molts matisos. Com va ser el seu procés de creació?

— La veritat és que és un personatge que no existia en un principi. Sóc una persona que no sol treballar amb els temes fets, els llibres van creixent a mesura que els escric, de vegades no en sé el final. Tenia més clar el personatge de les Illes, Sian'Na, i també Sisàlex, Untur. La dificultat estava en com s'entrellaçaven les diferents històries i els diversos narradors, i va sorgir el Cap d'Escrutini. És un personatge que he acabat estimant molt perquè té una evolució molt particular. Fa real el món que volia descriure.

— Va optar per una estructura amb salts temporals, a partir de diaris i gravacions. I també per dos espais o societats contraposades, les Illes enfront de Continent.

— Efectivament, tot arranxa amb la idea de les Illes, que és un món del qual encara tinc moltes coses a dir perquè crec que és una societat molt particular. La dificultat estava en com entrava la veu de les Illes a explicar aquella manera de viure en un món tan diferent com és Continent. Després, el diari de Sisàlex em permetria mostrar, per una banda, les seues inquietuds i, també, el model de societat. Una novel·la on

Raquel Ricart

«Són importants els personatges versemblants, que desperten sentiments»

Després de les seues incursions a la novel·la negra i juvenil, amb títols com *El quadern d'Àngela*, Raquel Ricart (Bétera, 1962) s'endinsa amb *El ciutadà perfecte* en la ciència-ficció. Amb una tensió narrativa constant, els principis d'un món, Continent, on no existeix el dolor, l'amor o la reflexió, comencen a esfondrar-se quan diversos ciutadans coneixen unes altres maneres de viure.

Entrevista de Sara Díaz

El ciutadà perfecte

RAQUEL RICART

Andana Editorial,
València 2015
Ciència-ficció, 200 pàgines

construeixes un món nou has d'explicar-ho tot, i pot ser molt avorrit alhora. Per tant, era una manera d'explicar com viuen, com es relacionen, a través dels personatges.

— Les esquerdes del sistema apareixen quan determinats ciutadans comencen a fer-se preguntes. Quina analogia hi ha entre la societat que vostè descriu –amb ciutadans sense capacitat de reflexionar– i la societat contemporània?

— La ciència-ficció et permet anar més enllà, portar les coses a l'extrem. Vivim en una societat en la qual hi ha moltes coses que no volem viure; o volem passar de gaidó per temes importants, que plantejegen preguntes com la mort, les relacions, la maternitat... La idea era veure què passa en una societat on no existeix el dolor, ni físic ni psicològic. Crec que sempre hi haurà les ganes d'algú que vulga anar més enllà del que està establert, pense que la capacitat de qüestionar-se i reflexionar defineix l'ésser humà.

— Ha parlat de la maternitat, i té un espai important al llibre, ja que la gestació és la raó que fa que un dels personatges, Viravintu, es qüestione tot el món en què creia.

— Sí, pense que és un tema complicat, que toca les coses més profundes de les persones, és a dir, coses que tenen un component vital i físic. Per tant, n'hi ha dues visions, la maternitat a les Illes i a Boitrés. El que volia proposar en la novel·la era el fet que les dones estiguen apartades per gestar, perquè és un moment en què són molt lúcides enfront de la visió general, per a mi equivocada, que es tracta d'un moment d'emocions que no es poden controlar. En la novel·la, per gestar, han d'abandonar les drogues que prenen, i és el moment en el qual senten i es qüestionen la vida que estan portant. M'agradava la idea de fer d'aquest centre de gestació el lloc on naix la resistència, la Diferència.